

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 2079/21
27.5.2021.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Витошевић, председника већа, Предрага Васића и Јасминке Бакић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Јован Вукчевић, адвокат из Београда, улица Чика Љубина број 12, против тужене Република Србија – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, улица Косовска број 31, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 број 1084/19 од 3.2.2021. године, у седници већа одржаној дана 27.5.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 број 1084/19 од 3.2.2021. године, па се **ОДБИЈА КАО ПРЕУРАЊЕН** тужбени захтев тужиоца за накнаду штете у висини разлике између исплаћене посебне пензије тужиоцу и плате коју би тужилац остваривао у периоду од 8.4.2014. године до 28.2.2019. године, са припадајућом законском затезном каматом, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 222.143,28 динара, а **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац да туженом на име накнаде трошкова првостепеног парничног поступка плати износ од 11.250,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка ове пресуде, под претњом принудног извршења, а изнад досуђеног износа одбија се захтев туженог за накнаду трошкова које је у поступку пред првостепеним судом имао.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом на име накнаде трошкова поступка по жалби плати износ од 22.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка ове пресуде, под претњом принудног извршења

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду Првог основног суда у Београду П1 број 1084/19 од 3.2.2021. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете на име разлике у висини између исплаћене посебне пензије тужиоцу и плате коју би тужилац остваривао у периоду од 8.04.2014. године до 28.2.2019. године исплати појединачне новачне износе у вредности и са законском

затезном каматом од датума доспелости до исплате као у његовом садржају. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 222.143,28 динар, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде.

Благовременом жалбом тужена побија наведену пресуду у целини из свих законом предвиђених разлога са предлогом као у жалби, опредељујући захтев за накнаду трошкова поступка по жалби.

Тужилац је дао одговор на жалбу.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде на основу овлашћења из одредбе члана 386 став 3 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11 ... 55/14), Апелациони суд у Београду, као другостепени суд, је оценио да је жалба тужене основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11 ... 55/14), на које овај суд пази по службеној дужности. Нема ни повреде из тачке 12 назначеног члана на коју се неосновано указује жалбом тужене јер је ожалбена пресуда јасна и разумљива и нема недостатака због којих се не може испитати.

Према чињеничном стању у поступку доношења побијане пресуде следи да је решењем тужене 06/2 број 118-1-19-195/2013 од 31.12.2013. године тужиоцу престао радни однос код тужене са 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију, те да је решењем Републичког фонда за ПИО од 3.9.2014. године овде тужиоцу утврђено право на посебну пензију почев од 8.04.2014. године. Пресудом Управног суда У број 12021/15 од 7.12.2017. године уважена је жалба тужилаца (међу којима је и овде тужилац) и решење Жалбене комисије Владе Републике Србије број 118-00-23/2015-01 од 29.6.2015. године поништено је и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Решењем тужене 08 број 118-183/19 од 1.3.2019. године тужиоцу је поново утврђен престанак радног односа код тужене са даном 31.12.2003. године, са правом на посебну пензију. Из тужбе овде тужиоца предате Управном суду у Београду дана 27.9.2019. године првостепени суд је утврдио да је исту тужилац поднео против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије број 118-00-00101/2019-01 од 16.8.2019. године којим решењем је одбијена жалба тужиоца изјављена против првостепеног решења тужене од 1.3.2019. године. Економско-финансијским вештачењем у овој правној ствари утврђено је да разлика између исплаћене посебне пензије и зараде коју би тужилац остварио да није донето решење о престанку радног односа за период почев од 8.04.2014. године до 28.2.2019. године износи 1.180.708,24 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца за исплату разлике између пензије коју је у спорном периоду остваривао и зараде на коју би имао право да није донето решење о престанку радног односа од 31.12.2013. године у целини основан па је одлучио као у изреци побијане пресуде.

Доносећи ожалбену пресуду првостепени суд је погрешно применио

материјално право, а због чега је иста морала бити преиначена и одбијен тужбени захтев тужиоца као преурањен.

Наиме, у конкретном случају пресудом Управног суда У број 12021/15 од 7.12.2017. године уважена је жалба тужилаца (међу којима је и овде тужилац) и решење Жалбене комисије Владе Републике Србије број 118-00-23/2015-01 од 29.6.2015. године поништено а предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Решењем тужене 08 број 118-183/19 од 1.3.2019. године тужиоцу је поново утврђен престанак радног односа код тужене са даном 31.12.2003. године, са правом на посебну пензију. Тужилац је предао тужбу Управном суду у Београду дана 27.9.2019. године против решења Жалбене комисије Владе Републике Србије број 118-00-00101/2019-01 од 16.8.2019. године којим решењем је одбијена жалба тужиоца изјављена против првостепеног решења тужене од 1.3.2019. године.

Стога, имајући у виду да је у поновном поступку решењем тужене од 1.3.2019. године тужиоцу је поново утврђен престанак радног односа код тужене са даном 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију, те да је решењем Жалбене комисије Владе Републике Србије број 118-00-00101/2019-01 од 16.8.2019. године одбијена жалба тужиоца изјављена против назначеног решења тужене од 1.3.2019. године, а да Управни суд још није донео одлуку по тужби тужиоца поднетој против другостепеног решења од 16.8.2019. године, произлази да је захтев тужиоца за исплату разлике између плате коју би евентуално остварио да је наставио да ради код тужене и посебне пензије коју је у утуженом периоду примао за сада преурањен, из ког разлога је исти одбијен као у изреци ове пресуде заједно са законском затезном каматом на утужени износ главног дуга, као акцесорним потраживањем.

Како одлука о трошковима спора зависи од одлуке о главној ствари иста је такође морала бити преиначена и одбијен захтев тужиоца за накнаду на основу одредбе члана 153 и 154 Закона о парничном поступку.

С друге стране, тужена је успела у спору па има право на накнаду тражених трошкова првостепеног парничног поступка на име састава одговора на тужбу у износу од 11.250,00 динара који су одмерени применом АТ важеће на дан закључења главне расправе пред првостепеним судом, док је преко досуђеног изоса па до тражених 22.500,00 захтев тужене одбијен као превисоко постављен.

Тужена има право и на накнаду тражених трошкова жалбеног поступка и то на име састава жалбе у износу од 22.500,00 динара.

Из изнетих разлога, овај суд је применом одредбе члана 394 тачка 4, 401 тачка 3 и члана 165. став 2 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...55/14) одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Снежана Витошевић, с.р**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**

